

Arrest

nr. 126 782 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 oktober 2013.

1.3. Op 31 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit, bent u een soennitische moslim en bent u geboren op 16 februari 1986 te Saida. U stelt ongehuwd te zijn. Op 3-jarige leeftijd emigreerde uw gezin naar Italië waar u twaalf jaar lang heeft gewoond. Omdat uw vader zijn leven wilde verderzetten in zijn geboorteland keerden jullie in 2001 terug naar Kfar Jarra, Libanon. Aanvankelijk kende u gegeven de taalbarrière wat moeilijkheden op school. U besloot een kappersopleiding te volgen. Na tien maanden legerdienst in 2004 werkte u tot 2010 als kapper in loondienst. In 2007 verhuisde u naar de wijk Abra in Saida waar u vanaf 2010 uw eigen kapsalon oprichtte. Hoewel u voordien nooit naar de moskee ging, ging u in de wijk Abra in Saida elke vrijdag, en later zelfs dagelijks. Niet alleen hoorde u vanuit uw kapsalon - gelegen in de nabijheid van de Bilal bin Rabbah-moskee - dagelijks de oproep tot het gebed, ook werd u hiertoe overtuigd door enkele personen van de "Ahel Abdawa"-beweging. Als vaste moskeeganger en bovendien sympathisant van de visie en ideeën die de hoofdimam sjeikh Ahmad al-Assir al-Husseini wekelijks predikte, werd u naderhand met succes benaderd door enkele leden van zijn groepering, genaamd "de jeugd van de moskee Bilal bin Rabbah". Samen met vijftig andere leden maakte u vanaf 2012 officieel deel uit van het ordecomité dat de toegang tot de moskee bewaakte. Tijdens de betogingen die sjeikh Ahmad al-Assir al-Husseini sedert 2011 één keer om de twee maanden organiseerde ter ondersteuning van het Syrische volk, verzorgde u – weliswaar ongewapend- de openbare orde. Daarnaast verleende u tevens hulp aan Syrische vluchtelingen.

In aanwezigheid van het pro-Syrische Hezbollah binnen de regio van Saida verhitten de gemoederen dan ook regelmatig. U verwijst in dit kader naar een aanvaring tussen de groepering van sjeikh Ahmed Al Assir en Hezbollah in mei 2012 en twee vuurgevechten op 11 november 2012 en 18 juni 2013. Op 23 juni 2013 had u een vrije dag en bezocht u een vriend in Sour. Op een gegeven moment telefoneerde uw vader u met het nieuws dat er opnieuw een gewapende strijd was losgebarsten ditmaal tussen het leger, geruggesteund door leden van Hezbollah en de aanhangers van sjeikh al-Assir. Desondanks het feit dat uw vader u adviseerde te blijven waar u was, probeerde u terug te keren naar de wijk Abra om uw familie en vrienden te ondersteunen. Bij het zien van de eerste controlepost keerde u echter terug uit angst gearresteerd te worden.

Tot op 28 juni 2013 bleef u gewoon in Sour en stond u in telefonische verbinding met uw vader die u op de hoogte bracht van de laatste nieuwe ontwikkelingen. Op basis van een lijst met de namen van alle moskeegangers vielen de veiligheidsdienst van het leger samen met leden van Hezbollah een aantal woningen binnen. Zowel op 25 juni 2013 als op 28 juni 2013 kwamen vijf personen van het leger en Hezbollah zo ook bij u thuis langs. Zij vroegen uw vader naar uw schuilplaats maar hij ontkende alles. Zij bleven het huis in de gaten houden maar konden u niet aantreffen. Op 30 juni 2013 werd uw vader opgeroepen voor een ondervraging die vijf uur lang duurde. Hij werd onder druk gezet dat u zich moest opgeven bij de Zreeb-kazerne van de militaire inlichtingendienst. U werd beschuldigd van deelname aan de gevechten en doodslag op het leger.

Uit veiligheidsoverwegingen besloot u van 28 juni 2013 tot 10 juli 2010 onder te duiken in Tripoli vanwaar u uiteindelijk via de haven aan boord ging van een schip dat drie dagen later aanmeerde in Turkije. U verbleef 12 dagen in Turkije en werd nadien gesmokkeld via Bulgarije naar België gesmokkeld per vrachtwagen. Voor de zekerheid had een vals Bulgaars paspoort op zak. Op 31 juli 2013 kwam u aan in België waar u daags nadien een asielaanvraag indiende. Ook drie van uw neven zijn verbonden aan de groepering van sjeikh Ahmad al-Assir al-Husseini maar behoorden tot de bewakersafdeling. Twee van hen zijn op de vlucht geslagen, de derde is gearresteerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart en enkele internetartikels.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U verklaart in Libanon persoonlijk te worden gezocht door de Libanese autoriteiten en Hezbollah naar aanleiding van uw vermeende betrokkenheid bij de dodelijke clashes tussen enerzijds het Libanese leger dat werd bijgestaan door Hezbollah en anderzijds de aanhangers van sjeikh Ahmad al-Assir al-Husseini op 23-24 juni 2013. Bij terugkeer naar Libanon vreest u gevangengezet, gefolterd en gedood te worden (CGVS, p.35).

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw bewering gezocht te worden door de Libanese autoriteiten en Hezbollah in ernstige mate wordt ondergraven door de vaststelling dat u na de voorgehouden gebeurtenissen van 23-24 juni 2013 probleemloos uw Libanese paspoort heeft laten verlengen (datum en plaats van afgifte op 1 juli 2013 te Tripoli) en vervolgens Libanon probleemloos op legale wijze heeft verlaten (CGVS, p.7 & p.17). Dit toont allerm minst aan dat u problemen zou kennen met de Libanese autoriteiten. Integendeel, indien u werkelijk geviseerd zou worden door de Libanese autoriteiten, is het ongeloofwaardig dat u zonder enige probleem een

verlenging van uw paspoort, dat onder de bevoegdheid van de algemene veiligheidsdienst valt, te verkrijgen en uw land van herkomst op legale wijze te verlaten. De autoriteiten waren op basis van een namenlijst van moskeegangers al twee keer naar u komen zoeken bij u thuis en hadden zelfs uw vader al opgepakt voor ondervraging. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat die veiligheidsdienst u een nieuw paspoort zou afleveren. Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat het evenzeer ongeloofwaardig is dat u, die al wist dat u gezocht werd, het vernieuwde paspoort zou gaan afhalen bij de autoriteiten of iemand zou sturen om het voor u op te halen. Gezien u reeds gezocht werd, zou dit zowel voor u als voor een persoon die eventueel in uw plaats zou zijn gegaan, een enorm risico inhouden. De kans dat u onmiddellijk zou zijn aangehouden of uw vervanger in de problemen zou zijn gekomen en uiteindelijk ook uw verblijfplaats zou hebben moeten prijsgeven, is zeer groot. Ook de vaststelling dat u het risico wilt nemen om Libanon legaal te verlaten, en zich hiertoe dus ook aan te melden bij de grensautoriteiten, valt bezwaarlijk te rijmen met uw bewering gezocht te worden door de Libanese autoriteiten.

De vaststelling dat u uw paspoort, waarmee u Libanon heeft verlaten, zelf heeft weggegooid in Turkije. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan echter worden verwacht dat hij persoonlijke documenten voorlegt die zijn identiteit en reisweg staven. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten is primordiaal voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort opzettelijk weggooid, ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid. U gevraagd waarom u dit deed, beweert u dat u het moest weggooiden om niet teruggestuurd te worden naar uw land van herkomst (CGVS, pp.7-8). Dit is echter geen aanvaardbare verklaring.

Vervolgens is het uiterst bevreemdend dat u, die verklaart dat uw vader op 30 juni 2013 gedurende vijf uur lang ondervraagd werd door de inlichtingendienst van het leger en Hezbollah over uw persoonlijke betrokkenheid bij de moskee en over uw verblijfplaats (CGVS, pp.25-27), hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dergelijke anomalie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de Libanese autoriteiten en Hezbollah. U vergoelijkt dat u zich bij DVZ moest beperken tot de kern van uw problemen en dat u, toen u over uw vader wou beginnen vertellen, werd gestopt en dat er werd gezegd dat u dat maar moest vertellen op het CGVS (CGVS, p.35). Nochtans antwoordde u, tijdens het gehoor bij de DVZ gevraagd of u bijkomende opmerkingen had of nog iets wilde toevoegen, tweemaal zonder meer van niet (vragenlijst CGVS, p.5). Voorgespiegeld dat de ondervraging van uw vader toch een belangrijke indicatie is voor uw vrees stelt u dat u ervan uitging dit element tijdens het gehoor op het CGVS te kunnen vertellen. Bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd u desalniettemin de kans gegeven fouten of omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven en haalt u louter aan dat u niet had gezegd dat u op 18 juni 2013 had deelgenomen aan een gewapende strijd met Hezbollah. Doorgevraagd of er nog andere zaken waren die u niet had kunnen aangeven doch toch van belang vond, stelt u zonder enige nuance van niet. Voorts bevestigde u dat uw verklaringen ten overstaan van DVZ door de tolk aan u werden voorgelezen en deze waren correct genoteerd (CGVS pp. 2-3). Nochtans betreft de ondervraging van uw vader op 30 juni 2013 allerm minst een detail. In tegendeel zelfs, het betreft een gegeven dat van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Ervan uitgegaan dat uw verklaringen op waarheid berusten, is het niet geloofwaardig dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS, niet in het minst omdat u bij DVZ wel heeft aangehaald dat leden van Hezbollah en de inlichtingendienst van het leger in de nasleep van de gebeurtenissen op 23-24 juni 2013 naar u thuis waren gekomen om u te zoeken (vragenlijst CGVS, p.4).

In de marge kan hierbij worden aangestipt dat uw toevoeging bij aanvang van het gehoor op het CGVS over uw deelname aan de gevechten op 18 juni 2013, niet strookt met de vragenlijst. Zo geeft u nu aan dat u bij de DVZ niet had kunnen zeggen dat u had deelgenomen aan dit gevecht. Vreemd genoeg blijkt uit de vragenlijst dat u ten overstaan van DVZ nochtans expliciet verklaarde niet zelf aan de gewapende strijd op 18 juni 2013 te hebben deelgenomen (vragenlijst CGVS, p.4). Voorts valt ook uw uiterst laconieke houding op. Desondanks het feit dat u kennis tentoonspreidt omtrent het lot van andere moskeegangers, blijft u veelal vaag over de concrete situaties waarin de personen met wie u rechtstreeks werkte, zich momenteel bevinden. Uw bronnen beperken zich opmerkelijk genoeg louter tot uw vader en het internet dat u dagelijks consulteert voor meer nieuws uit Saida, doch verder heeft u zelf geen enkele andere poging ondernomen om hierover meer informatie te vergaren.

Zo geeft u wel een aantal namen op van moskeegangers die gearresteerd werden en kan u zelfs de naam opgeven van een zekere M.(...) A.(...), een moskeeganger bij wie een huiszoeking werd verricht en die is aangehouden, maar die u niet kent (CGVS p.28-32). Echter, gepolst naar de situatie van de andere mensen die bij het ordecomité zaten –en dus de mensen met wie u samenwerkte en wiens

situatie dus ook vergelijkbaar is met de uwe, komt u niet verder dan dat een deel van hen gevlucht is en een ander deel nog vastzit. Doorgevraagd naar wie het ordecomité, dat ongeveer 50 leden telde, verder nog juist gevlucht is, stelt u, met uitzondering van één persoon, geen informatie te hebben over wie is opgepakt en wie gevlucht is (CGVS, p.31).

Gevraagd of u zich persoonlijk nog bij iemand geïnformeerd heeft naar de situatie van andere moskeegangers, herhaalt u dat u alleen telefonisch bij uw vader naar de nieuwste ontwikkelingen polst. Verder contacteert u hiertoe niemand. Dat u zo weinig pogingen heeft ondernomen om toch meer informatie te bekomen, is zeer opmerkelijk (CGVS p.32). Gezien uw beweerde betrokkenheid bij de organisatie, kan er toch worden vanuit gegaan dat u over een netwerk beschikt om meer informatie te bekomen. Dat u zich zelf echter niet meer moeite zou hebben getroost om via anderen meer te weten te komen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees omdat dit u nochtans essentiële informatie zou kunnen opleveren teneinde de ernst van uw problemen correct in te schatten.

Bovendien blijkt ook dat u, in uw contacten met uw vader, eerder beperkt heeft geïnformeerd naar de situatie. Zo zou u via uw vader hebben vernomen dat huiszoekingen ook bij andere mensen die u kende, gebeurden, namelijk bij een buurman die tot dezelfde groepering behoort, A.(...) A.(...) S.(...). Hij werd op 25 juni 2013 tijdens een huiszoeking meegenomen. U verklaart dat u vader weinig weet over hem, maar vreemd genoeg heeft u uw vader ook niet gevraagd naar uw buurman omdat jullie over familiale zaken spreken (CGVS p.29). Ook is het opmerkelijk dat u naar niemand met naam en toenaam heeft gevraagd aan uw vader (CGVS p.30). Men kan toch verwachten dat ook het lot van individuele collega's u aanging.

Vervolgens is het zeer bevreemdend dat u, die beweert elke dag het internet te controleren op nieuws uit Saida (CGVS, p.29 & p.30), er niet vanop de hoogte bent dat er na de arrestatiegolf ook opnieuw mensen werden vrijgelaten. Hiernaar gepolst, stelt u zonder nuance van niet. Nogmaals expliciet gevraagd of er nog mensen die aanvankelijk werden aangehouden, vrijgelaten waren zoals uw vader, stelt u daar geen informatie over te hebben. U heeft het daar niet met uw vader over gehad. Het gesprek ging enkel over zijn ervaring en wat er met hem gebeurd is, niet over anderen (CGVS, pp.30-31). Uit een rapport van Human Rights Watch – dat overigens dateert van 17 juli 2013 en aldus ruim voor uw gehoor op het CGVS op 31 oktober 2013 – blijkt nochtans dat deze NGO reeds enkele getuigenissen had weten te verzamelen van mensen die gearresteerd waren maar inmiddels al vrijkwamen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gegeven de beschikbaarheid van deze informatie op het internet verbaast het dan ook dat u hiervan geen weet heeft. Hierbij aansluitend is het ook zeer merkwaardig dat u, gevraagd naar het aantal moskeegangers die zijn gearresteerd, zonder enige nuance stelt dat het er 45 waren (CGVS p.30). Uit de informatie van het internet blijkt echter dat het om veel meer personen gaat en dat het aantal ook verschikt van bron tot bron. Zo is er sprake van 180 arrestanten in de nasleep van het gevecht en meer dan zestig arrestanten aan het einde van het gevecht. Gevraagd of u persoonlijk andere moskeegangers weet te benoemen die bij de vuurgevechten op 23-24 juni 2013 betrokken waren, vergoelijkt u aanvankelijk persoonlijk niet aanwezig te zijn geweest en hier dus weinig over kan zeggen. U zou hebben gezegd wat u van uw vader had vernomen (CGVS p.21). Vervolgens nogmaals de vraag herhaald, dat een twintigtal gestorven zijn, een deel is opgepakt en een ander deel gevlucht is (CGVS p.22). Nogmaals gevraagd of u hen kent, slaagt u er vervolgens toch in negen namen op te geven (M.(...) J.(...), D.(...) A.(...) K.(...), M.(...) A.(...) A.(...), A.(...) W.(...), F.(...) E.(...) B.(...), W.(...) A.(...) T.(...), A.(...) S.(...), S.(...) K.(...) en A.(...) S.(...)). Waarom u deze namen niet van begin af aan opsomt, is niet duidelijk (CGVS, pp.21-23).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtrelaas.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van de vervolgingsfeiten die op u persoonlijk betrekking zouden hebben.

U bent er dus niet in geslaagd te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen

van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw originele identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. De verschillende internetartikels hebben tenslotte betrekking op de verschillende incidenten die u aanhaalt doch doen geen uitspraak over uw persoonlijke betrokkenheid in deze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het artikel "Lebanese judge seeks death penalty for Ahmad al-Assir" van Al-Akhbar van 28 februari 2014.

Op 9 mei 2014 laat verwerende partij aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon" van 25 april 2014, een actualisatie van de informatie met betrekking tot Libanon vervat in de COI Focus "Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon" van 14 oktober 2013 gevoegd aan het administratief dossier.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn bewering gezocht te worden door de Libanese autoriteiten en Hezbollah in ernstige mate wordt ondergraven door de vaststelling dat hij na de voorgehouden gebeurtenissen van 23-24 juni 2012 probleemloos zijn Libanese paspoort heeft laten verlengen en vervolgens Libanon probleemloos op legale wijze heeft verlaten, het evenzeer ongeloofwaardig is dat hij, die al wist dat hij gezocht werd, het vernieuwd paspoort zou gaan afhalen bij de autoriteiten of iemand zou sturen om het voor hem op te halen daar dit zowel voor hem als voor een persoon die eventueel in zijn plaats zou zijn gegaan een enorm risico zou inhouden en ook de vaststelling dat hij het risico wilt nemen om Libanon legaal te verlaten en zich hiertoe dus ook aan te melden bij de grensautoriteiten bezwaarlijk te rijmen valt met zijn bewering gezocht te worden door de Libanese autoriteiten, (ii) ook de vaststelling dat hij zijn paspoort waarmee hij Libanon heeft verlaten zelf heeft weggegooid in Turkije zijn algehele geloofwaardigheid ondergraaft, (iii) het uiterst bevreemdend is dat hij, die verklaart dat zijn vader op 30 juni 2013 gedurende vijf uur lang ondervraagd werd door de inlichtingendienst van het leger en Hezbollah over zijn persoonlijke betrokkenheid bij de moskee en over zijn verblijfplaats, hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, (iv) zijn toevoeging bij

aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal over zijn deelname aan de gevechten op 18 juni 2013 niet strookt met de vragenlijst, waar hij expliciet verklaarde niet zelf aan de gewapende strijd op 18 juni 2013 te hebben deelgenomen, (v) hij, ondanks het feit dat hij kennis tentoonspreidt over het lot van andere moskeegangers, veelal vaag blijft over de concrete situaties waarin de personen met wie hij rechtstreeks werkte zich momenteel bevinden en zijn bronnen zich opmerkelijk genoeg louter beperken tot zijn vader en het internet terwijl er gezien zijn beweerde betrokkenheid bij de organisatie toch kan worden vanuit gegaan dat hij over een netwerk beschikt om meer informatie te bekomen en bovendien ook blijkt dat hij in zijn contacten met zijn vader eerder beperkt heeft geïnformeerd naar de situatie, vaststellingen welke in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees, (vi) het zeer bevreemdend is dat hij, die beweert elke dag het internet te controleren op nieuws uit Saida, er niet van op de hoogte is dat er na de arrestatiegolf ook opnieuw mensen werden vrijgelaten, het hierbij aansluitend ook zeer merkwaardig is dat hij, gevraagd naar het aantal moskeegangers die zijn gearresteerd, zonder enige nuance stelt dat het er 45 waren terwijl uit de informatie van het internet blijkt dat het om veel meer personen gaat en dat het aantal ook verschilt van bron tot bron en hem tot driemaal toe de vraag moest worden gesteld of hij persoonlijk andere moskeegangers weet te benoemen die bij de vuurgevechten op 23-24 juni 2013 betrokken waren vooraleer hij er in slaagt negen namen op te geven, (vii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de vervolgingsfeiten die op hem persoonlijk betrekking zouden hebben, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) zijn identiteitskaart slechts betrekking heeft op zijn identiteit, gegevens welke niet ter discussie staan en de verschillende internetartikel betrekking hebben op de verschillende incidenten die hij aanhaalt doch geen uitspraak doen over zijn persoonlijke betrokkenheid in deze.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker betreurt de gebrekkige conclusies die uit zijn verklaringen worden getrokken. Hij bevestigt dat hij verklaarde dat hij zijn paspoort ongeveer "vijf maanden geleden verlengde", maar stelt nooit zelf de datum van 1 juli te hebben vermeld. Verzoeker benadrukt dat hij zijn paspoort niet verlengde nadat hij onderdook in Tripoli maar wel ervoor. Het feit dat hij duidelijk verklaarde dat hij onderdook, eerst in Sour, en daarna in Tripoli is trouwens onverenigbaar met de verklaring dat hij op dat ogenblik naar de autoriteiten zou gestapt zijn, aldus verzoeker, die besluit dat het dus gaat om een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen die bij afleiding werden genoteerd.

Verzoekers beweringen in het verzoekschrift staan haaks op zijn gezegden tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kunnen de Raad dan ook allerm minst overtuigen. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *"Bent u daar tot op de dag van uw vertrek naar België gebleven? Nee, de laatste dag dat ik op dit adres gebleven ben, was de dag van de gewapende strijd. 23 juni 2013. Waar bent u dan precies naartoe gegaan? Op de 23^e ben ik vertrokken naar Sour. Ik bleef daar drie dagen. Nadien vertrok ik naar Tripoli. Hoelang bent u daar gebleven? Tot 10 juli. (...) Heb je ooit een paspoort gehad? Inderdaad maar ik heb het weggegooid in Turkije. Waar en wanneer werd dit paspoort afgeleverd? In Tripoli, 1 juli dit jaar."* (administratief dossier, stuk 6, p. 5 en p.7). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor aldus ontegensprekelijk dat zijn paspoort werd afgeleverd in Tripoli op het ogenblik dat hij beweert daar ondergedoken te hebben verbleven. Daarnaast beweert hij dat de veiligheidsdienst van het leger samen met leden van Hezbollah op basis van een lijst met namen van alle moskeegangers twee huiszoeken bij hem hebben verricht, de eerste keer op 25 juni en een tweede keer op 28 juni, en dat zijn vader op 30 juni werd opgepakt voor ondervraging (administratief dossier, stuk 6, p.18 en p. 25). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt dat de vaststelling dat verzoeker na de voorgehouden gebeurtenissen van 23-24 juni 2013 probleemloos zijn Libanese paspoort heeft laten verlengen allerm minst aantoon dat hij problemen zou kennen met de Libanese autoriteiten. Indien hij werkelijk gevisieerd zou worden door de Libanese autoriteiten, moet het immers ongeloofwaardig worden geacht dat hij zonder enig probleem een verlenging van zijn paspoort, dat onder de bevoegdheid van de algemene veiligheidsdienst valt, kon verkrijgen, alsook dat hij, die al wist dat hij gezocht werd, het vernieuwde paspoort zou gaan afhalen bij de autoriteiten of iemand zou sturen om het voor hem op te halen. Aangezien hij reeds gezocht werd, zou dit immers zowel voor hem als voor een persoon die eventueel in zijn plaats zou zijn gegaan, een enorm risico inhouden daar de kans dat hij onmiddellijk zou zijn aangehouden of zijn vervanger in de problemen zou zijn gekomen en uiteindelijk ook zijn verblijfplaats zou hebben moeten prijsgeven, zeer groot is. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, ondergraven voorgaande vaststellingen in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers bewering gezocht te worden door de Libanese autoriteiten en Hezbollah naar aanleiding van zijn vermeende betrokkenheid bij de dodelijke clashes tussen enerzijds het Libanese leger dat werd bijgestaan door Hezbollah en anderzijds de aanhangers van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini op 23-24 juni 2013.

2.7. Zijn geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoeker, die verklaart dat zijn vader op 30 juni 2013 gedurende vijf uur lang ondervraagd werd door de inlichtingendienst van het leger en Hezbollah over zijn persoonlijke betrokkenheid bij de moskee en over zijn verblijfplaats, hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker acht deze redenering volkomen absurd en laat gelden dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd om in het kort te vertellen wat men vreest bij terugkeer naar het land van herkomst en waarom men asiel vraagt. De vragen hebben dus in elk geval betrekking op de persoon van de asielzoeker die vanuit dat standpunt vertelt en bovendien moet hij het kort houden, aldus verzoeker, die meent dat het in die context niet "bevreemdend" is dat hij de ondervraging van zijn vader - die hij niet heeft ondergaan - achterwege liet in een dergelijke samenvatting, waar men om de haverklap te horen krijgt om het kort te houden.

Opnieuw kan verzoekers verweer de Raad allerm minst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoerig antwoord

gaf op de vraag om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico en dat hij dus wel degelijk de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Opnieuw maakte verzoeker echter geen enkele melding van het belangrijke feit dat zijn vader ondervraagd zou zijn geweest. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat verzoeker aldus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd of de mogelijkheid zou hebben gehad om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4-5). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing werd verzoeker bovendien bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans gegeven fouten of omissies bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven en haalde hij op dat ogenblik louter aan dat hij niet had gezegd dat hij op 18 juni 2013 had deelgenomen aan een gewapende strijd met Hezbollah. Doorgevraagd of er nog andere zaken waren die hij niet had kunnen aangeven doch toch van belang vond, stelde verzoeker zonder enige nuance van niet. Voorts bevestigde hij dat zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken door de tolk aan hem werden voorgelezen en dat deze correct waren genoteerd (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3). Ook bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal maakte verzoeker aldus geen melding van de ondervraging van zijn vader op 30 juni 2013, hetgeen allerm minst een detail betreft doch een gegeven uitmaakt dat van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van het door verzoeker voorgehouden risico op vervolging. Ervan uitgegaan dat verzoekers verklaringen op enige waarheid berusten, acht de Raad het dan ook in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongelooftwaardig dat verzoeker dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt in de loop van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 6, p. 25-27), niet in het minst omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel heeft aangehaald dat leden van Hezbollah en de inlichtingendienst van het leger in de nasleep van de gebeurtenissen op 23-24 juni 2013 naar zijn huis waren gekomen om hem te zoeken (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4) en uit zijn verklaringen blijkt dat de ondervraging van zijn vader slechts twee dagen na het tweede huisbezoek zou hebben plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 6, p. 25-26).

2.8. Ook de kritiek op het verloop van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker aan het einde van het gehoor weliswaar aangaf dat hij nog iets wilde toevoegen met betrekking tot de problemen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en dat hij in het bijzonder nog niets had verteld over de voorgeschiedenis en de andere voorvallen en incidenten die zich hadden voorgedaan, doch aan verzoeker werd vervolgens de kans geboden om de bijkomende informatie die hij van belang achtte nog mee te delen. Verzoeker maakte nog melding van een incident waarbij zij op 11 november 2012 spandoeken met kwetsende slogans weghaalden die door Hezbollah waren opgehangen en waarbij twee van zijn dorpsgenoten om het leven kwamen toen zij onder vuur werden genomen door Hezbollah. Ook voegde hij toe dat op 18 juni 2013 een moskeeganger met een vuurwapen werd beschoten, dat de andere moskeegangers woedend waren en massaal de straat op gingen, waarop een gewapende strijd ontstond tussen de moskeegangers en leden van Hezbollah waarbij twee mensen om het leven kwamen. Aan verzoeker werd vervolgens gevraagd of hij daar nog iets wenste aan toe te voegen, waarop hij antwoordde "*Nee, dat is alles*". (administratief dossier, stuk 6, p. 36). De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekwam om op dat ogenblik alle bijkomende informatie te verschaffen die hij nuttig achtte voor de beoordeling van zijn

asielaanvraag. Verzoeker kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwijten dat er meer vragen moesten gesteld worden zodat zijn asiëldossier had kunnen vervolledigd worden. De door verzoeker aan het einde van het gehoor vermelde incidenten kunnen overigens bezwaarlijk aantonen dat hij daadwerkelijk gezocht wordt door de Libanese autoriteiten en Hezbollah naar aanleiding van zijn vermeende betrokkenheid bij de dodelijke clashes tussen enerzijds het Libanese leger dat werd bijgestaan door Hezbollah en anderzijds de aanhangers van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini op 23-24 juni 2013. Dat verzoeker kennis heeft van de visie van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini, van de activiteiten in en rondom de moskee, van de incidenten die zich er hebben voorgedaan en van de betogingen die om de twee maanden werden georganiseerd, toont overigens allerminst aan dat ook hijzelf daadwerkelijk bij deze activiteiten en incidenten betrokken was. Het betreft immers informatie die door iedereen die uit verzoekers wijk afkomstig is, gekend kan/moet zijn. Bovendien maakt verzoeker allerminst aannemelijk dat hij effectief lid was van het ordecomité van de moskee. Zijn verklaringen omtrent de reden waarom en de wijze waarop hij "aanhanger" is geworden van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini, over de manier waarop hij lid is geworden van diens groepering en van het ordecomité van de moskee, over zijn functie of positie binnen de moskee en over de werking van het ordecomité zijn immers dermate oppervlakkig en weinig doorleefd (administratief dossier, stuk 6, p. 9-13) dat ze naar het oordeel van de Raad als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Daar verzoeker aldus zijn profiel als aanhanger van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini niet aannemelijk maakt, kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij in de negatieve aandacht zou staan van de Libanese autoriteiten en/of Hezbollah.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij de activiteiten van en de incidenten rond de moskee blijkt andermaal uit de vaststelling dat doorheen zijn opeenvolgende verklaringen fundamentele tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld, niet alleen met betrekking tot zijn persoonlijke deelname aan de gevechten op 18 juni 2013 doch tevens omtrent de aanleiding van deze gevechten. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken in niet mis te verstane bewoordingen *"Op 18.06.2013 werd de chauffeur van de broer van sjeik Ahmad lastiggevalen door leden van Hezbollah en met messen aangevalen maar hij kon op tijd ontsnappen. De lijfwachten van de sjeik en enkele andere gewapende aanhangers van hem werden razend op de hezbollah en begaven zich buiten de moskee. Er ontstond een vuurgevecht tussen beide partijen. Ikzelf nam hier niet deel aan omdat ik niet gewapend was en omdat ik geen militaire functie had binnen deze groep. Tijdens dit incident kwamen 2 leden van Hezbollah om het leven. De spanning tussen beiden partijen liep hoog op wat leidde tot een tweede vuurgevecht op 23.06.2013."* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4). Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans heeft gekregen om over dit incident te praten, zoals hij aangaf bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. In strijd met zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer uitdrukkelijk dat hij wél aan de gevechten op 18 juni 2013 heeft deelgenomen: *"Op 18 juni 2013 vond er een gewapende strijd plaats tussen de groepering waartoe ik behoor van sjeikh Ahmed Al Assir tegen Hezbollah. Daar heb ik deel aan genomen."* (administratief dossier, stuk 6, p. 3), om vervolgens aan het einde van het gehoor opnieuw te verklaren dat hij op het ogenblik van de gevechten binnen in de moskee was. Daarenboven gaf hij een geheel andere versie van de feiten wat betreft de aanleiding voor de gewapende strijd: *"Op 18 juni 2013, op die dag werd één moskeeganger met een vuurwapen beschoten. De andere moskeegangers waren woedend en gingen massaal de straat op. Er ontstond een gewapende strijd tussen de moskeegangers en de leden van Hezbollah. Twee mensen kwamen om het leven. Ik was op dat moment binnen in de moskee. De reden van die doodslag op de moskeeganger was een reactie op een uitspraak van sjeik Al Assir omdat hij Hezbollah uit Saida wil zien vertrekken."* (administratief dossier, stuk 6, p. 36). Dergelijke fundamentele tegenstrijdigheden laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers aanwezigheid tijdens dan wel zijn betrokkenheid bij het incident op 18 juni 2013. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker op 18 juni 2013 wel aanwezig was in de moskee en hij in die zin heeft deelgenomen – dat hangt er volgens verzoeker van af hoe de term precies vertaald wordt – maar dat hij niet persoonlijk heeft deelgenomen aan het (vuur)gevecht aangezien hij gedurende een drietal uren in de moskee was terwijl het vuurgevecht buiten aan de gang was, betreft slechts een weinig overtuigende poging om zijn tegenstrijdige verklaringen, die naar het oordeel van de Raad duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn – alsnog verenigbaar te laten schijnen.

2.9. Tot slot reikt verzoekers kennis over de arrestaties naar aanleiding van de dodelijke clashes tussen enerzijds het Libanese leger dat werd bijgestaan door Hezbollah en anderzijds de aanhangers van sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini op 23-24 juni 2013 niet verder dan wat eenieder hieromtrent op het internet kan terugvinden. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct aangehaald als volgt:

“Zo geeft u wel een aantal namen op van moskeegangers die gearresteerd werden en kan u zelfs de naam opgeven van een zekere M.(...) A.(...), een moskeeganger bij wie een huiszoeking werd verricht en die is aangehouden, maar die u niet kent (CGVS p.28-32). Echter, gepolst naar de situatie van de andere mensen die bij het ordecomité zaten —en dus de mensen met wie u samenwerkte en wiens situatie dus ook vergelijkbaar is met de uwe, komt u niet verder dan dat een deel van hen gevlucht is en een ander deel nog vastzit. Doorgevraagd naar wie het ordecomité, dat ongeveer 50 leden telde, verder nog juist gevlucht is, stelt u, met uitzondering van één persoon, geen informatie te hebben over wie is opgepakt en wie gevlucht is (CGVS, p.31).” Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij regelmatig contact heeft met zijn vader, die hij vertrouwt in tegenstelling tot de anderen, en dat hij informatie in de gaten houdt via de algemene bronnen op internet. Hij herhaalt dat hij geen problemen wil riskeren – ook niet voor zijn familie daar – door de “verkeerde” mensen te contacteren op zoek naar informatie. Zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij de organisatie, kan er nochtans redelijkerwijs worden vanuit gegaan dat hij over een netwerk beschikt van personen die betrokken waren bij de moskee en die hij derhalve kon vertrouwen om meer informatie te bekomen omtrent de actuele situatie van de mensen met wie hij rechtstreeks samenwerkte en wiens situatie dus vergelijkbaar is met de zijne. Dat verzoeker dergelijke informatie, die essentieel is om de ernst van zijn beweerde problemen correct in te schatten, ontbeert doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel waaruit blijkt dat sjeikh Ahmad al-Assir al Husseini en verschillende van zijn aanhangers worden vervolgd is niet van dien aard dat het de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen daar dit artikel geen uitsluitel biedt over verzoekers persoonlijke betrokkenheid.

2.11. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede gelet op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de vervolgingsfeiten die op hem persoonlijk betrekking zouden hebben, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Dienvolgens is er geen reden om verzoekers relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 14 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad op 9 mei 2014 overgemaakte update blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 14 oktober 2013 nog steeds gehandhaafd blijven. Verzoeker stelt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat hij niet schriftelijk wenst te antwoorden op de update van 9 mei 2014 en

dat hij bij zijn argumenten blijft van zijn verzoekschrift dat de situatie in Libanon precair is gelet op de situatie in Syrië.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisereerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS